

Ve Sen Gittin Nehârım

– kendinol · 15 Şubat 2016

Ve sen gittin nehârım!

cansız duvarlarda andelib'in zârı tutuştu.
Beyhûde sitelere düçâr oldu dillerim.
Kendi gölgesine iştahlanan herc-ü merc vakitlerde,
bir başkent dolusu soğuk yüz armağan edip çehreme,
yamalı gülüşlerimi heyelânlarla yıktında gittin...

Ve sen gittin nehârım!

yükselen kaldırımlarda, belediyelerin kibri kudurdu.
Burun kıvıran bakışların çaresizliğinde,
avuçlarıma bitkin düştü gözlerim.
Ihlamurları sırtından bıçaklayan hazan sabahlarında,
çelikten sağlam zatürre vedaları kementleyip ayaklarıma,
umutlarımı tekerlekli sandalyelere çaktında gittin...

Ve sen gittin nehârım!

set çekilen durgun suların âhı,
alüminyum tellerde uçuştu.
Betondan direkler dikti yollarıma elektirikçiler.
Tıkış tıkış dolan halk otobüsleri kapılarında,
âhvâline içlendi of çekti dizlerim...
Kendi yansımasında saçlarını yolan kronik yarınlarda,
baş ağrısına adaş ateşleri hârlayıp kollarıma,
yaralı yüreğimde adını dağladın, yaktın da gittin...

Ve sen gittin nehârım!

Ellerimde reddedilmeyen duaların recâsı,
Ezan sesleriyle,minarelerde âlemlere tutundu.
Rükn'üne seccade yakışan namazlarda,
boşluklara,secdeye vardı alnım,nemli bakışlarım...
Sevenin haslet azığı sabırları,
turâba ödül sunan felek vahasında,
sırttan ince yosunlu organları dolayıp boğazıma,
titreyen sesimi uzlet çukurlarına attın da gittin...

Muharrem KÜÇÜK